

Det er meget behageligt at vide, at i det Mindste eet Menneſte følger En med ſaa ſtor Opmærksomhed, ſom han gjør, og det ſkylder man ham virkelig Tak for. I Dvrigt har jeg ikke Noget at ſige til det, ſom det ærede Medlem fremſatte. Jeg vilde med Fornøjſe følge ham i det Spørgsmaal, hvorom der her er Tale, ſaaſremt det havde været mig muligt at finde nogenſomhelſt Klarhed i hans Betragtningſmaade, men Alt, hvad jeg har hørt, er ſaa uklart, at jeg ikke har det ſjærnſte Begreb om, hvad han vil eller ikke, og det synes, at Thingets Medlemmer have betragtet ham paa ſammē Maade ſom jeg, thi det er ofte gaaet det ærede Medlem ſaaledes ſom ved 2den Behandling, hvor han havde eet Medlem med ſig foruden ſig ſelv.

Hvad nu angaar Loven i dens Helhed, da bemærkede den høitærede Miniſter ved 2den Behandling, at han havde fundet megen Utal fra begge Sider, idet hans egne Standsfæller havde behandlet ham haardt, medens han fra den anden ikke havde ſaaet nogen Tak for ſin Stilling. Jeg tror imidlertid, at den høitærede Miniſter maa finde det aldeles naturligt; thi det er den Skjæbne, ſom rammer alle Menneſter, ſom kun vilde Noget halvt. Naar man kun vil Noget halvt, bliver man angrebet lige stærkt fra begge Sider, og det er den ærede Miniſters Fremgangſmaade; han har hverken villet det ene eller det andet her, men villet gjøre Lidt halvt til en Side og Lidt halvt til en anden Side, og derfor er det naturligt, at Enden derpaa bliver, at man yder ham Utal fra begge Sider. Naar den ærede Miniſter havde ſtillet ſig helt enten til den ene eller til den anden Side, havde han været vis paa til den ene Side at ſaae Tak, men nu har han ſaaet Utal fra begge Sider. — Den ærede Miniſter gav ved 2den Behandling en Forklaring af forſkjellige Punkter i Loven, ſom jeg ikke kan erkjende for rigtig. Om Punkt 3 i § 2 har jeg anført, at det gjør forſte Stykke i § 1 i mange Punkter til Intet. Miniſteren ſøgte at viſe, at hvis dette Punkt 3 i § 2 gik ud, opnaaede man det Modſatte af, hvad man vilde, men dette kan jeg ikke erkjende. I forſte Stykke i § 1 hedder det: „Ved Dmdelingen af Bøndergods bliver for Fremtiden at tagttage, at ingen Fæſtegaards Tillig-

gende nedbringes til mindre Størrelſe end 20 Tdr. Land, boniteret Jord til Taxten 24". Saaſremt, dette Punkt 3 i § 2, ikke ſtod der, vilde, alſaa ingen Fæſtegaard af den nævnte Størrelſe kunne omdeles, førend den var bleven Selveiendom; det forekommer mig, at være aldeles klart. I Punkt 3 ſtaar der, derimod noget Andet, der ſtaar, at en Gaard maa omdeles: „naar Hovedparcellen afhændes til Selveiendom med et Tilliggende, ſom godtgjøres at være tilſtrækkeligt til en Gaardmandſfamilies Ernæring“. Dette viſer, at naaer en Godſeier har flere ſaadanne Gaarde af denne Størrelſe, vil han kunne udlægge fra hver Gaard en Parcel, der kan blive til Noget, ſom intet Menneſte veed.

Den ærede Miniſter indrømmede ved forrige Behandling, at paa enkelte Steder kunde 1 Tønde Hartkorn anſes for tilſtrækkelig til en Bondefamilies Ernæring, men der kan være mange Landvæſenſkommiſſioner, der i givne Tilfælde ville erklære, at en Tønde Hartkorn er tilſtrækkelig til en Bondefamilies Underhold. Overhovedet er dette, hvad der vil være tilſtrækkeligt til en Families Underhold, ſaa uſteemt, at man kan ſige, at naaer den ikke netop ſulter ihjel, kan den ernære ſig. Og dette ſkal afgjøres af en Landvæſenſkommiſſion!. Der ere vi ligefrem inde paa Vilkaarlighedens Gebet. Naar en Godſeier ſaaledes fra enhver af ſine Gaarde lægger 1 eller 1 1/2 Tønde Hartkorn ud, netop ſaa meget, ſom en Landvæſenſkommiſſion finder, at en Familie kan leve paa uden at ſulte, ſaa kan han omfordele det Andet, ſom han vil, ſaa kan han omfordele det f. Ex. til 100der paa 15 3/4 Skjæpper Hartkorn, leie eller forpagte dem ud paa 10 Mar, og naaer ſaa de 10 Mar ere gaaede, kan han ſammenlægge dem til de ſaa meget yndede Forpagtergaarde, ſom man tidligere i ſaa høi Grad har beſtræbt ſig for at ſkaffe tilveie her i Landet. Her er netop en Bet. anvist til, at ſaadanne ſtorre Forpagtergaarde kunne oprettes. Jeg kan derfor paa ingen Maade erkjende, at den ærede Miniſter har Ret, naaer han ſiger, at denne Beſtemmeſe under Nr. 3 ſkulde være ſaa ubetydelig og inſeſfigende. — Hvad § 3 angaar, ved hvilken den ærede Miniſter og ſaa paaſtaar, at det er nødvendigt, at Indenrigsminiſteren ſaar Bevillingsmyndig-